

תקות מנחם

גיליון מס'
193

יו"ל לקראת ש"פ ויקהל פקודי
פ' החודש - כ"ז אדר
ה'ל' תהא שנת עליון

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ה"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיליו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר משפטים – א'

מחזור כ"ח שנה כ"ו

בעז"ה יום ב' פרשת ויקהל - פקודי כ"ב אדר ה' תהא שנת עליון
סיום הלכות שכירות והתחלת הלכות שאלה ופקדון

במדבר, לשאת ולהוריד ולהקים איש איש למשאו המופקד עליו כמ"ש בפרשת נשא. "ביד איתמר", הוא היה פקיד עליהם למסור לכל בית אב עבודה שעליו" [ואח"כ המשיכו הלויים את עבודתם בארץ ישראל בבית המקדש]. היינו שבפרשה זו מדובר לא רק ע"ד עבודת אהרן ובניו הכהנים, אלא גם על עבודת הלויים שעבדו כשכירים של עם ישראל.

מי לה' אלי! - הלויים

ב. וסיבת בחירתם של הלויים, ומינויים על עבודת המשכן והמקדש, היא בגלל שלא עבדו את העגל, כנאמר בפרשת כי תשא, [שבפרשה זו התחילו את הלכות שכירות], ושם נאמר⁸ שמושה הכריז וקרא "מי לה' אלי!"; שמושה קרא להם להלחם בעובדי העגל. ובהמשך הפסוק נאמר "ויאספו אליו כל בני לוי", ואומר ע"ז רש"י (ע"פ הגמ' ביומא⁹): "מכאן שכל השבט כשר" [היינו, שלא היה אפילו אחד משבט לוי שעבד את העגל]. ואח"כ אומר להם משה¹⁰: "מלאו ידכם היום לה' כי איש בבנו ובאחיו, ולתת עליכם היום ברכה", ואומר רש"י על "מלאו ידכם": "אתם ההורגים אותם, בדבר זה תתחנכו [כמו "ימי המילואים" - חנוכת המשכן והכהנים] להיות כהנים למקום" [ורואים דבר מעניין! "מי לה' אלי!" - ר"ת מ"לא"; והיינו שדבר זה מלא את ידם והתחנכו על ידו לעבודת המשכן והמקדש].

ז. א. שמינויים ובחירתם של הלויים מתוך בניו, היה בגלל שלא חטאו בחטא העגל, כמ"ש רש"י על הפסוקים בפרשת בהעלותך¹¹ "כי לי כל בכור בבני ישראל וגו' ביום הכותי כל בכור בארץ מצרים, הקדשתי אותם לי: ואקח את הלויים תחת

הלויים כשכירים

א. התחילו את הלכות שכירות בפרשת כי תשא, ומסיימים בפרשיות ויקהל פקודי, ובפרשיות אלו; תרומה - ויק"פ, מדובר ע"ד עשיית המשכן וכליו, והתרומות שניתנו לשם זה. ובעבודת המשכן היה ענין עיקרי עבודת הלויים שהם היו כשכירים של עם ישראל, כמ"ש בפי קרח¹: "ולבני לוי הנה נתתי כל מעשר בישראל לנחלה, חלף עבודתם אשר הם עובדים את עבודת אהל מועד". ובהמשך נאמר²: "כי שכר הוא לכם חלף עבודתכם באהל מועד". היינו; שהמעשר שנותנים ללויים, הוא תשלום ושכר עבור עבודתם באהל מועד ובמקדש, כתשלום שכירות, כי הלויים הם כשכירים של עם ישראל [משא"כ הכהנים שעליהם הגמ' אומרת³ ונפסק ברמב"ם שהם "שלוחי דרחמנא" (כמ"ש ע"ז בגליון הקודם), והמתנות שמקבלים "משולחן גבוה קא זכו"⁴].

ובהלכות שכירות מדובר רבות ע"ד תשלומי השכירות לפועל השכיר, וכן ע"ד האיסור להלין שכרו ו"המצות עשה⁵ ליתן שכר השכיר בזמנו שנאמר⁶ 'ביומו תתן שכרו'".

ובפרשת פקודי נאמר לא רק ע"ד עבודת הכהנים, אהרן ובניו, אלא גם על עבודת הלויים, כמ"ש בתחילת פרשת פקודי⁷ ע"ד מינוי הלויים: "אשר פוקד על פי משה [פוקד" מפרש תרגום אונקלוס מלשון מינוי - "די אתמניו"] עבודת הלויים ביד איתמר בן אהרן הכהן". ואומר ע"ז רש"י בד"ה "עבודת הלויים": "פקודי המשכן וכליו היא עבודה מסורה ללויים

1 יח, כא.

2 פסוק לא.

3 קידושין כג, ב. יומא יט, א.

4 קדושין נב, ב. חולין קב, א.

5 רמב"ם פ"א ה"א.

6 תצא כד, טו.

7 לח, כא.

8 לב, כו [ויש לומר משמעות המראה מקום; שאז נתגלה שהלב של כל הלויים שלם עם הוי' גימטריא כ"ו].

9 טו, ב.

10 פסוק כט.

11 ת, יז-יח.

כל בכור בבני ישראל, ואומר רש"י בד"ה **"כי לי כל בכור"**: "שלי היו הבכורות בקו הדין, שהגנתי עליהם בין בכורי מצרים, ולקחתי אותם לי, עד שחטאו בעגל, ועכשיו ואקח את הלויים".

ואת הלכות שכירות התחילו בפרשת **כי תשא**, שם מדובר שהלויים לא עבדו ולא טעו בעגל, ולכן נבחרו לעבודת המשכן, תחת הבכורים, והם **כשכירים** של ישראל.

בכל כחי עבדתי את אביכן!

ג. בסיום ההלכה האחרונה המסיימת את הלכות **שכירות**¹², כותב הרמב"ם: "וכן חייב לעבוד בכל כחו, שהרי יעקב הצדיק אמר: **כי בכל כחי עבדתי את אביכן**¹³, לפיכך נטל שכר זאת אף בעולם הזה, שנאמר¹⁴: **ויפרוץ האיש מאד מאד**".

ומבאר אד"ש מה"מ שהלכה זו מורה גם על עבודתנו כשכירים לאדון הקב"ה, שצריכים לעבוד **בכל הכח**, וע"כ מקבלים שכר גדול כמשי"נ¹⁵: "היום לעשותם" ואומרים חז"ל בגמ'¹⁶ (והובא בפירש"י): "**היום לעשותם. ולמחר לעולם הבא**, ליטול שכרם". והשכר הוא **ויפרוץ וגוי מאד מאד** שבי פעמים **מאד** מבואר במאמרי החסידות עה"פ בפרשת שלח¹⁷: "טובה הארץ **מאד מאד**", שמורה על **בלי גבול האמיתי**. שזהו קיום הברכה שנאמרה ליעקב **"ופרצת וגוי"** ששלמותה היא לעת"ל בביאת המשיח, שעליו נאמר¹⁸: "**עלה הפורץ לפניהם**", כן תהיה לנו, מי"ד ממ"ש נאו!

"תקוה" חוט השני"¹⁹

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. הלויים הם שכירי עם ישראל בעבודות המשכן והמקדש.
- ב. מתנות הלוי, מעשר, עליו נאמר "שכר הוא לכם חלף עבודתכם באוה"מ".
- ג. מינוי הלויים לעבודות המשכן והמקדש עקב הימנעותם ממעשה העגל, שכל השבט כשר, שע"כ לומדים בפרשת תשא.
- ד. בתחילת פרשת פקודי נאמר "עבודת הלויים".

תביעת שכר הגאולה!

כפי שכתבנו, יש קשר בין הלכות שכירות והגאולה, וכדאי לציין מה שביקש כ"ק אד"ש מה"מ לפרסם את דברי ה"חפץ חיים" שיש הוכחה

12 פייג הי"ז.

13 ויצא לא, ו.

14 שם ל, מג.

15 ס"פ ואתחנן ז, יא.

16 עירובין כב, א. ע"ז ג, א.

17 יד, ז.

18 מיכה ב, יג.

19 יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקוה" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקוה מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקוה מנחם" ח"א).

מהלכות שכירות שחייבים לתבוע את הקב"ה להביא את הגאולה מי"ד ממ"ש, נאו!

כי יש דין בהלכות שכירות שמתני מחוייב הבעה"ב לשלם החוב ביומו רק אחרי שהפועל תבע אותו לשלם שכרו, אך באם לא תבע, הבעה"ב יכול לשלם מתי שירצה, אפילו אחרי זמן ארוך.

ועד"ז אומר ה"חפץ חיים" אנו הפועלים של הקב"ה, לעשות מלאכתו בעולם הזה, ע"ד מה שנאמר בתהילים "יצא אדם לפעלו ולעבודתו עדי ערב". וא"כ "על כל מעשינו ועבודתנו במושך זמן הגלות" מחוייב הקב"ה לשלם לנו בהבאת המשיח והגאולה. כי הקב"ה "מה שהוא מצוה לישראל לעשות הוא עושה", שהוא גם מקיים התורה, אבל כנ"ל מתי הוא מחוייב דווקא כשישראל **תובעים** את השכר והגאולה, ולכן חייבים היהודים לתבוע הגאולה שתבוא מיד, ואז אין "כביכול" להקב"ה "ברירה", ויביא אותה מי"ד ממ"ש".

ואת דברי ה"חפץ חיים" האלה ביקש "כ"ק אד"ש מה"מ בהתוודעות לפרסם בכל העולם בפרסום הכי גדול ולעשות מהם "שטורעם" ו"רעש".

היינו, כנ"ל שהלכות שכירות קשורות בשכר הגדול על קיום התורה והמצוות; **הבאת הגאולה מיד ע"י התביעה שלנו!**

וכן ביקש אד"ש מה"מ לפרסם בכל העולם בפרסום גדול ו"שטורעם" גדול את דבר החיד"א בספר "מדבר קדמות", ערך "קיווי" שמבאר את סיום הברכה בשמו"ע "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", ובסיום אומרים: **"כי לישועתך קיינו כל היום!"**, שהסיבה שיכולים לתבוע הגאולה מהקב"ה, היא בגלל ובכח ה"קיווי", ובגלל זכות זו יש את הכח לתבוע הגאולה "מהרה תצמיח!".

* * *

בעז"ה יום ד' פרשת **ויקהל - פקודי כ"ד** אדר ה' תהא שנת עליון סיום הלכות **שאלה ופקדון** והתחלת הלכות **מלוה ולוה**

ויקהל - אחדות ישראל

א. הלכות שאלה ופקדון באים בהמשך להלכות שכירות, ובכללות ההבדל ביניהם, שבהלכות **שכירות** מדובר על דברים שהאדם עושה עבור אחרים בשכר, ע"מ לקבל תשלום, כמו שומר שכר ושוכר ופועל שכיר. ובהלכות **שאלה ופקדון** מדובר על דברים שהאדם עושה עבור אחרים בחינם ללא קבלת תשלום, כמו השומר חינם והשואל; הלכות שאלה - שואל, הלכות פקדון - שומר חינם.

ז.א. שמדובר כאן בטובות שאנשים עושים לזולתם בחינם, בגלל אהבת ישראל ואחדות שלכן עוזרים אחד לשני.

והשם של הפרשה הראשונה הוא **"ויקהל"** - שמורה על ענין ההקלה והאחדות של עם ישראל.

וכפי שאד"ש מה"מ הסביר, בשיחה האחרונה שלו לע"ע, בהתוודעות שבת פרשת **ויקהל** כ"ה אדר א', שבת **שקלים** ה'תשנ"ב²⁰ שמשמעות **"ויקהל"** היא, האחדות של כל כלל ישראל, באופן שנהיים **קהל א'**, (לי יחיד; לא קהלים לשון רבים).

ואחדות זו באה מצד הנקודה המשותפת והמאחדת את כל

20 ר"ד נדפס בספר השיחות ה'תשנ"ב עמ' 440.

כלל ישראל, עצם הנשמה שהיא "חלק אלוהה ממעל ממש"²¹. וכשקוראים פרשת ויקהל מודגשת **אחדות** זו (וגם פ' שקלים ומחצית השקל מבטאים ענין האחדות, כנ"ל בגליונות הקודמים).

הגאולה ע"י אהבת ואחדות ישראל

ב. וזה אמר אז אד"ש מה"מ גם קשור עם הגאולה וביאת המשיח, שתבוא בזכות האחדות של עם ישראל (כי החורבן והגלות באו בגלל המחלוקת ושנאת חינוס כמו שאומרת הגמ' ביומא²² והגאולה באה ע"י האחדות). ואת האחדות יעשה המלך המשיח, שיאחד את כל כלל ישראל **קהל אחד**, וכמ"ש עליו בפרשת ויחי²³: "יבוא שילה (מלך המשיח שהמלכה שלו, רש"י) ולו יקהת עמים" וכפירש"י מלשון אסיפה וקיבוץ כמ"ש הרמב"ם²⁴ על המשיח: "ומקבץ נדחי ישראל".

וכן אמר אד"ש מה"מ [בשיחה הראשונה של סוכות שנת "הקהל" תשמ"א, שאז עשו לו "בימה של עץ" ודיבר בחוזק על הגברת השמחה והאחדות] שרואים שהאחדות מביאה הגאולה גם מהנאמר בסוף מגילת רות²⁵ "ויש"י הוליד את דוד", ואמר אד"ש מה"מ ויש"י - ר"ת "יחד שבטי ישראל"²⁶ שעיי"כ בא דוד מלכא משיחא!

וביאת המשיח והגאולה קשורה גם להזמן שאחרי גאולת פורים כמאחז"ל "מיסמך גאולה לגאולה".

פורים - אחדות ישראל

ג. וענין האחדות מתקשר גם עם הזמן שנמצאים עתה שלהי חודש אדרלאחרי חג הפורים, שבו מודגש (גם בגזירה, וגם בהצלה וגם במצוות החג והחגיגה) **ענין האחדות** של כלל ישראל (כפי שכתבנו על זה בגליונות הקודמים).

וזה גם התוכן של מצות מחצית השקל שנותנים בערב פורים (בתור הקדמת השקלים לשקלי המן), ובזמן המקדש מאחרי פורים עד ר"ח ניסן, שתרמו אותם כדי שיקנו בהם קרבנות ציבור של **כל כלל ישראל** שבכך מתבטא ענין האחדות (בין במחצית השקל ובין בקרבנות ציבור, וכפי שכתבנו ע"כ בגליונות הקודמים).

פקדון - פקודי

ד. ענין ה"פקדון" קשור באופן בולט לפרשת "פקודי"; ולא רק בגלל ששתייהן מאותו השורש של "פקד", אלא שיש קשר בין המלים והמשמעות;

21 ל' לקו"א - תניא ריש פ"ב ע"פ איוב לא, ב.

22 ט, ב [ויש לומר שמרמו על יום ט' באב יום החורבן ותחילת הגלות].

23 מט, י [ולחעיר ממ"ש בעל הטורים: "שילה" - גימטריא משה [כמ"ש ע"ז בזהר (בראשית כה, ב): "דא משה, חשבן דא כדא"], "יבא שילה" - גימטריא "משיח" וכביאור האדמו"ר הרי"צ: יבא - גימטריא אח"ד גימטריא אהבה; היינו שמשה רבינו, גואל ראשון, שהביא לעם ישראל את ענין אחדות ה' ואהבת ה' בפרשת "שמע ישראל", וענין זה יושלם ע"י הגואל אחרון בביאת המשיח].

24 ה' מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח פ"א ה"א, ד.

25 ד, כב.

26 ברכה לג, ה.

אמנם פירוש המילה "פקודי" מלשון **מנין** התרומות והדברים של המשכן, ו"פקדון" - הוא חפץ הנפקד אצל השומר, שלכאורה אין קשר בין הדברים. אבל **א.** גם במילה "פקודי" יש מפרשים (עיין ב'אור החיים') מלשון **מינוי** ותפקיד; ז.א. המינויים שמינה משה לתפקידי עבודת המשכן, ובפרט המילה "פקוד" בהמשך הפסוק "אשר פוקד על פי משה" וכמו שרש"י אומר בד"ה **עבודת הלויים**: "איש איש למשאו המופקד עליו". ואח"כ בד"ה **ביד איתמר**: "הוא היה **פקיד** עליהם".

שגם ענין ה**פקדון** הוא גם מלשון **מינוי** ותפקיד; היינו שהמפקיד **ממנה** את השומר **ומפקידו** ונותן לו התפקיד לשמור. **ב.** רואים דבר **מאוד מעניין**; במילה "פקודי" בפשטות הכונה כנ"ל מלשון מפקד ומספר, וגם כנ"ל מלשון **מינוי** ותפקיד, וגם בשורש "מנה" יש את אותם שני הפירושים מלשון **מנין** ומלשון **מינוי** לתפקיד. וגם **פקדון** - פירושו **המינוי** של השומר וה**פקדו** לתפקיד השמירה. **ג.** וזה מתקשר גם עם הפירוש השלישי ב"פקוד" מלשון זכירה ושימת לב כמו²⁷ **ופקדנו** בו לברכה" וכן **פקד פקדתי** אתכם".

ועי"ז אפשר לקשר בין כל הפירושים שע"י מינוי הדבר או האדם לתפקידו וכן ע"י הספירה נותנים לענין את תשומת הלב ש"סופרים אותו", וזהו גם ענין הפקדת השומר על הפקדון.

פקידה וגאולה

ה. כפי שכתבנו לעיל השאלה והפקדון הם ענינים וטובות שעושים אחד לשני בחינם מבלי לקבל על זה תמורה ותשלום (וכן גם ההלכות הבאות "מלוה ולוה" וכפי שיתבאר בגליון הבא) שזה מורה על אהבת ואחדות ישראל שהן מביאות את הגאולה, ומרומז ענין זה גם במילה "פקדון" שהיא מרמזת את הגאולה, כנאמר "פקוד יפקוד" ו"פקוד פקדתי" [ולחעיר שהמילה "פקוד" בכתוב מלא עם ו' גימטריא "קץ"] והגאולה היא ההשפעה המופקדת מהקב"ה אלינו.

ובפרט שהסיום ביום ד', "מעלי שבתא" דשבת פרשת החודש שקשור עם **חידוש** הגאולה הראשונה שהיא שורש לכל הגאולות ובפרט החידוש דהגאולה האחרונה בקרוב ממ"ש.

שזהו מה שקוראים בפרשה ע"ד **"קרבן פסח"** - שמורה על **הפסיחה** לגאולה כמו שאומר רש"י שם: "ואתם עשו כל עבודותי דרך **דילוג וקפיצה** - היינו, "פסח" גם בעבודת בני". [והסיום הוא ביום כ"ד בחודש, ואומר כ"ק אד"ש מה"מ, שיום **כ"ד** בכל חודש קשור עם הגאולה, ועם הפסוק שיתקיים לעת"ל: "ושמתי **כדכד** שמשותיך", וכפי הגמ' "להוי כדן וכדין" שילוב העבודות לעת"ל, **מלמעלה למטה וממטה למעלה!**"]

ואפשר לפרש בצירוף ההלכות "שאלה ופקדון"; **"שאלה"** - היינו מה הבקשה וה**משאלה** של כלל ישראל; **לפקדון**; היינו **המשיח והגאולה השלימה!** שהיא עת **פקידה**

27 מנוסח יעלה ויבוא.

לכלל ישראל, ובאה מייד ממ"ש, נאו!

"תקות" חוט השני²⁸

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. **שאלה ופקדון בחינם, אהבת ואחדות ישראל - ויקהל, אחדות ישראל.**
- ב. **פורים ומצוותיו - אחדות ישראל.**
- ג. **פקודי - שורש פקדון. פקודי מל' מינוי לתפקיד - וכן בפקדון.**
- ד. **פקידה וגאולה - בפרט בפרשת החודש - חידוש הגאולה.**
- ה. **כ"ד בחודש, קשור לגאולה "ושמתי כדכד".**

* * *

השלמה לגליון הקודם (מס' 192) על הלכות עבדים;

"עבדי ה'"

התחילו את הלכות **עבדים** ביום ב' פרשת תשא, שביום זה בשיעור החומש בחתי"ת הוא על מעשה העגל שהיה חטא עבודה זרה חמור לכלל ישראל, וכתיקון ע"ז היה הציווי ועשיית המשכן שבו ה"עבודה" - עבודת ה' היתה עיקר [ובפרט לשיטת הרמב"ם: "מקום מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות"] ועי"כ נעשינו **עבדי ה'**, וכמה הלכות בהלכות עבדים עברים כמו "לא תרדנו בפרך", בגלל שאנו "עבדי ה'".

"צאתכם ובואכם לשלום!"

סיפר לי ידידי הרה"ת שלום בער שיחי' שפירא מה שסיפר לו חותנו הרה"ח ד"ר ניסן ע"ה מינדעל שהיה מזכיר אצל הרבי הרי"צ ואח"כ אצל אד"ש. בסעודות יו"ט אצל כ"ק ארבי הקודם השתתפו ואכלו בסעודה כמנין מזקני החסידים. ופעם כשעמדו שם הבחורים התמימים וצפו בסעודה, הדבר לא היה נעים, ופנה הרבי הרי"צ לבחורים העומדים ואמר **"גם אצל המלאכים, אומרים להם "צאתכם לשלום!"...**" ומיד "ברחו" כל הבחורים ועזבו את החדר. ואחרי שגמרו לאכול, שוב הפנה הרי"צ ראשו לכיוון הבחורים והדלת ואמר: **"גם למלאכים אומרים: "בואכם לשלום!"...**" והתמימים הבינו וחזרו מיד כולם.

קול מצהלות חתנים!

בתקופה זו בשנה שהיא זמן של שמחות כ", כדאי לציין ולהזכיר לאנ"ש והתמימים שיחיו שיחד עם החשיבות הגדולה והעצומה באמירת ולגמת "לחיים" של שמחה, אבל צריך לזכור את ההגבלות והגזרה מאד"ש של ד' פעמים, ושהם לא יעברו ויהיו יותר מרביעית, ושלא יגיעו לשכרות. וע"כ נספר כמה דברים;

א. כשהיינו כאן ב"קבוצה" מאה"ק דשנת תשכ"ח, בערב חג השבועות כתב אד"ש והוציא פתק: שמי שלקח "משקה" ותר ועבר על השיעור והגזירה אין לו רשות ולא יכול ללכת ל"שליחות שלי"! ל"מבצע תפילין" צריך ללכת כי

28 יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" - מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

ע"פ שו"ע חייבים מן התורה ב"הוכח תוכיח" ו"כל ישראל ערבים זה בזה!" אבל ל"שליחות שלי" אינו יכול ללכת, וזוהי ה"תהלוכה" שהולכים ביו"ט לכל השכונות בעיר לשמח יהודים בשמחת יו"ט ולחזור דא"ח בבתי הכנסת שם. ובהתועדות יום ב' דחג השבועות אמר אד"ש שלקחת "משקה" יותר מהשיעור זה "ג' קליפות הטמאות לגמרי!" והוסיף בזה"ל: **"און עס קען גאר זיין אז דאס איז "אבן הבוחן" אויב ער האלט זיך אין קלאמקע..."** (=ויתכן מאוד שזהו "אבן הבוחן" אם קשור ל"קלאמקע" (ה"ידי"ת של הרבי)... רואים את רצינותם של הדברים שדווקא הם "ג' קליפות הטמאות לגמרי" ו"אבן הבוחן" על ההתקשרות.

ב. בהתועדות דשבת בראשית ה'תשכ"ט, התיר אד"ש את ה"גזירה" ואמר שיביאו וישתו את כל ה"משקה". ועל חשבון זה המשיכו הבחורים התמימים והתועדות ושתו ולקחו "משקה" כל השבת, ואח"כ כל הלילה של מוצאי שבת, ונודע לרבי ה"תוצאות" מזה.

למחרת ביום א' יצאו מהרבי המזכיר הרה"ח חמ"א ז"ל חודקוב ויבדלחט"א הרה"ח דוד שיחי' רסקין (מנכ"ל הישיבה) הם יצאו מ"גן עדן התחתון" (איני יודע אם גם הרב רסקין נכנס לחדר אד"ש) הם נכנסו לזאל למעלה אחרי תפילת מנחה עם אד"ש (או כל התפילות בימי חול היו בזאל הקטן למעלה) ואמרו שהרבי אמר דברים חריפים ביותר נגד מה שהבחורים "לקחו משקה", והרבי הכריז: **"איך וויל ניט קיין שיכורים אין תומכי תמימים!"** (=איני רוצה שיכורים בתומכי תמימים!).

ג. הדבר חשוב ורציני ביותר במיוחד בתקופה של שמחות שזוקקים לברכות אד"ש ולא להנתק ובפרט לחתנים שעומדים להקים וליסד ביתם שרוצים בעז"ה לבססו שיהיה "בנין עדי עד!" על יסודי התורה והמצווה ולא על יסודות רעועים שמנתקים ההתקשרות לאד"ש מה"מ. וע"כ אנ"ש והתמימים! נחוס על נפשותינו! ונחדול מהנהגות של בורות נשברים.

ד. גם לאחר גיל 40 נראה לי שאין רצונו של אד"ש לכתחילה שיקחו "משקה" יותר מהשיעור וישתכרו. אלא שאלה שהיו בזמן ה"גזירה" למעלה מגיל 40 וכבר התרגלו ל"משקה", ב"ענותנותו" וב"איפקו" לא רצה אד"ש לבוא אליהם בגזירה ופקודה (גם בגלל גילם ואלו שהיו אז למטה מ-40 לא הותר להם אח"ז. ואוי ואבוי למי שעושה דבר בגלל שהרבי לא רצה לבוא אליו בפקודה, וכן גם לגבי עישון סיגריות כנראה לא רצה הרבי הקודם לבוא בפקודה לאלה שכבר התרגלו למעלה מגיל עשרים, אבל אין הפירוש שמי שהיה לפני זה צעיר מבן עשרים, כשיהיה בן עשרים מותר לו לעשן) אבל משקה למעלה מהשיעור ולהשתכר, אמנם פעם היה מקובל, אבל כעת "נתנה תורה ונתחדשה הלכה", אצל אד"ש זה דבר פסול שמביא לקלקול ולתוצאות לא ראיות. וגם אם אין אנו מבינים אנו מקבלים את דברי אד"ש באופן של חוק ופקודה שאצל חסידים כך נעלה יותר.

לעילוי נשמת

דובער בן צבי - יארצייט כ"ה אדר

וזוגתו **הינדא בת אליהו יונה - יארצייט כ"א אדר**

יה"ר שיהיו מליצי יושר עבור **משפחתם** שיחיו להצלחה בכל העניינים הגשמיים והרוחניים וירוו רוב נחת חסידותי מכל ילדיהם שיחיו מתוך בריאות, אושר ושמחה תמיד כל הימים וימלא ה' כל משאלות לבבם לטובה ויזכו לראות קבלת פני משיח צדקנו מייד ממ"ש נאו!

ויקויים בקרוב היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם נדפס ע"י בתם **מלכה לאה שתחי**

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!